

Beslutningsforslag nr. B 12. Fremsat den 13. oktober 2005 af Line Barfod (EL), Jørgen Arbo-Bæhr (EL), Majbrit Berlau (EL), Per Clausen (EL), Rune Lund (EL) og Frank Aaen (EL)

Forslag til folketingsbeslutning om 100 pct.s statsrefusion af alle overførselsindkomster

Folketinget pålægger regeringen at indføre 100 pct.s statsrefusion af alle overførselsindkomster, som kommunerne udbetaler, senest pr. 1. februar 2006.

Bemærkninger til forslaget

Forslaget er en delvis genfremsættelse af beslutningsforslag B 100 fra folketingsåret 2002-03 (se Folketingstidende tillæg A side 4226 og 4228 og Folketingets forhandlinger side 8020).

Hensigten med dette forslag er dels at skabe større retssikkerhed for borgerne, når de skal have hjælp fra det offentlige, dels at skabe større økonomisk lighed mellem kommunerne.

De nuværende regler for statsrefusion til kommu-

Ydelse	Refusionsprocent
Kontanthjælp	50
Aktivering	50
Revalidering	50/65
Sygedagpenge	100/50/0 (afhænger af varigheden af sygedagpengeperioden)
Fleksjob	65
Ledighedsydelse	35
Førtidspension	35

(Kilde: Betænkning 1437 Et nyt udligningssystem af Indenrigs- og Sundhedsministeriets Finansieringsudvalg januar 2004).

Det er altså kommunaløkonomisk gunstigst

- at få flest mulige borgere overtalt til at søge efterløn frem for at visitere dem til førtidspension,
- at tildele førtidspension til færrest muligt,
- at opprioritere de fleksjobsvisiterede, der er berettiget til ledighedsydelse, på bekostning af dem, der modtager kontanthjælp i ventetiden, og
- at syge mennesker er så kort tid som muligt i sygedagpengesystemet. Det er kommunen, der afgør, om en dagpengeperiode kan forlænges.

Borgeren bør have ret til sygedagpenge, indtil vedkommende er raskmeldt, eller indtil det er afklaret, at vedkommende ikke bliver i stand til at genoptage arbejdet, og der i stedet skal ske revalidering eller visitation til fleksjob eller tilkendes førtidspension. Desværre er der jævnlige eksempler på mennesker, der havner i et hul, i værste fald helt uden forsørgelsesgrundlag.

Hvis der indføres 100 pct.s statsrefusion af alle overførselsindkomster, som der allerede er af folke-

nerne for forskellige overførselsindkomster fører til, at mange mennesker kommer i klemme på grund af kassetænkning. Borgernes retssikkerhed er truet af det nuværende system, fordi det for kommunen har forskellig økonomisk betydning, hvilken indsats man vælger over for det enkelte menneske. Mens udgifter til folkepension og efterløn refunderes fuldt ud af staten, er der vidt forskellige refusionssatser for de øvrige indkomstoverførsler:

pension og efterløn, vil kommunerne kunne koncentrere sig om at se på, hvad der er bedst for det enkelte menneske, i stedet for at se på, hvad der er bedst for kommunekassen. Ligesom kommuner med mennesker på folkepension vil få et økonomisk incitament til forebyggende arbejde for ikke at få øgede udgifter til hjemmehjælp, hjemmepleje osv., vil kommunerne også i forbindelse med personer på andre former for overførselsindkomst have et økonomisk incitament til forebyggende arbejde og til så vidt muligt at få folk i arbejde, så man forebygger sociale problemer og får øgede skatteindtægter.

Med de nuværende refusionssatser skabes meget ulige økonomiske vilkår for kommunerne. Det skyldes den meget skæve befolkningssammensætning, hvor der er kommuner (især udkantskommuner) med en stor andel af førtidspensionister og kontanthjælpsmodtagere.

I Ledøje-Smørum Kommune er 2,9 pct. af borgerne på førtidspension, men i Rødby Kommune er 14,6 pct.

af borgerne på førtidspension. Det er meget dyrt for Rødby Kommune, fordi kun 35 pct. af udgiften refunderes af staten. I Lejre Kommune var 3,6 pct. af borgerne på kontanthjælp mod 19,7 pct. i Rødby Kommune i 2003. Det er også dyrt for Rødby Kommune, fordi staten kun refunderer 50 pct. af kontanthjælpen. (Kilde: Kommunale Nøgletal 2002 og 2003).

100 pct.s statsrefusion vil skabe større økonomisk lighed mellem kommunerne. Det fremgår af svar på alm. del spørgsmål 8 i kommunaludvalget, folketingsåret 2002-03, hvor der findes en kørsel på konsekvensen af 100 pct.s statsrefusion for samtlige kommuner.

Folketinget har tidligere, den 24. april 2003, behandlet dette forslag, og her lød modargumenterne, at forslaget ville fratage kommunernes incitament til at få borgerne væk fra den passive ydelse.

Forslagsstillerne argumenterede imod ved at henvise til folkepensionister, som nyder bevågenhed og omsorg i kommunerne, selvom kommunerne får 100 pct.s refusion på udgifter til folkepension. Der vil altid være en økonomisk vinding ved at få borgere i beskæftigelse, fordi det giver større skatteindtægter og mindre sociale udgifter, som ellers ofte følger med syge, fattige og udstøtte borgere.

Refusioner under 100 pct., altså hvor kommunerne er medfinansierende, er et velegnet styringsredskab, når kommunerne har mulighed for at variere standard og effektivitet. Og når der er mulighed for et frit (og politisk) valg, er der fornuft i, at kompetence og økonomisk ansvar følges ad. Men forslagsstillernes synspunkt er netop, at overførselsindkomster eller beskæftigelse ikke er en valgmulighed i dag.

Dels har kommunerne pligt til at sikre borgerne et forsørgelsesgrundlag, dels ligger der præcise regler

for, under hvilke betingelser den ene eller anden ydelse kan komme på tale. Der er således ikke grundlag for variation. Tværtimod ser vi jo, at op imod halvdel af kommunale afgørelser, som indklages for de sociale nævn, faktisk omgøres. Dels må man konstatere, at kommunernes mulighed for at sætte aktivitet i gang, der kan fremme lokal beskæftigelse på ordinære eller beskyttede betingelser, er blevet stærkt begrænset af Folketingets beslutning om skattestop og skattefrysning såvel i kommunale institutioner/virksomheder som i private virksomheder dels er der en meget striks fortolkning af kommunalfuldmagten.

Forslagsstillerne tvivler derfor på, at der reelt er mulighed for, at kommunerne kan variere standard og effektivitet, og at kommunerne derfor kan siges at have en kompetence, som skulle begrunde, at de også skal have et økonomisk ansvar.

Hvad angår finansieringen af forslaget, ser forslagsstillerne forslaget som et helt grundlæggende og nødvendigt element i den længe ventede udligningsreform. De objektive kriterier for udgiftsbehovene er ikke i stand til at opfange de meget store udgifter, som visse kommuner har til overførselsindkomsterne.

Isoleret set vil forslaget indebære en øget statsudgift på mindst 23 mia. kr., jf. alm. del svar på spørgsmål 8, folketingsåret 2002-03, som rummer mulighed for nedsættelsen af de kommunale skatteprocenter. Det vil flytte beskatningen fra den flade kommuneskat til den progressive statskat, hvilket vil fremme ligheden mellem skatteborgerne.

Forslaget er altså både lighedsskabende ved sin udgift og ved sin finansiering.

Men forslagsstillerne er indstillet på at forhandle om finansieringen i forbindelse med forhandlingerne om den kommende udligningsreform.

Skriftlig fremsættelse

Line Barfod (EL):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om 100 pct.s statsrefusion af alle overførselsindkomster.

(Beslutningsforslag nr. B 12).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.